

Κάποτε, θυμώμαι, συναναστρεφόμουνα μιὰ φιλενάδα σὰν δυὸ κουκούτσια μέσα στὸ φλοῦδι τοῦ ἀμύγδαλου. Ἔτυχε ξάφνου νὰ ταξιδέψω. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, σὰν ἐγύρισα πίσω, ἄρχισε νὰ μὲ μαλλώνει λέγοντας: Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ μακρυνὸ διάστημα ποτέ σου δὲν μουῖστειλες μὴνυτή. Ἀποκρίθηκα: Μ' ἐβασάνιζεν ἡ σκέψη πὼς τὰ μάτια ἑνὸς ταχυδρόμου θὰ φωτιζόντανε ἀπὸ τῆς θέας τοῦ προσώπου σου ἐνῶ ἐγὼ θάμουν στερημένος ἀπὸ μιὰ τέτοια εὐτυχία. Πῆτε στὴν ἀγαπημένη μου νὰ μὴ μοῦ ὀρκίζεται μὲ τῆ γλῶσσα γιατί δὲν θὰ μετάνιωνα ἂν τὸ ἐπιχειροῦσε καὶ μὲ τὸ ξίφος. Μὲ βασανίζει ἡ ζήλεια μήπως κανένας ἄλλος ἐχόρτασε τὰ μάτια του παρατηρώντας σε, ἴσα με πού συνέρχομαι καὶ λέγω: Κανείς ποτέ ἀπὸ τέτοιο πρᾶμα εἶνε δυνατό νὰ χορτάσει;

Εἶδα ἓνα γραμματισμένον ἄνθρωπο ἐρωτημένο πολὺ μὲ κάποια. Εἶχε πέσει θῦμα τῶν ἐπιπλήξεων τῆς καὶ μολονότι φαινότανε πὼς ὑπόφερε πάρα πολὺ τὸ ἀνεχόνταν μὲ μεγάλη ὑπομονή. Ἔτυχε περίστασις καὶ τοῦπα κάποτε μὲ συμβουλευτικὸ τρόπο: Γνωρίζω πὼς στὸν ἔρωτα σου μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο δὲν ἔχεις κακοὺς σκοποὺς, καὶ πὼς αὐτὴ ἡ φιλία σας δὲν βασίζεται σὲ σχέδιο ἐγκληματικόν· ἀλλὰ κ' ἔτσι πού ἔχουν τὰ πράματα δὲν πάει στὴν ἀξία ἑνὸς γραμματισμένου νὰ ἐκτίθεται σὲ συκοφαντίες, καὶ νὰ ἀνέχεται τὴν ἀπαιδευσία τοῦ ὄχλου. Ἐκεῖνος ἀπάντησε: Αἱ φίλε μου, ἀπόσυρε τὸ χέρι τῆς ἐπιπλήξης ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ μανδύα τοῦ πεπρωμένου μου, γιατί συχνὰ κ' ἐγὼ ἐσκέφθηκα τὴ συμβουλή πού μοῦ δίνεις, κ' εὗρηκα εὐκολώτερο νὰ ὑπομένω βρισιὰς ἐξ αἰτίας τῆς παρὰ νὰ λησμονήσω τὴ συντροφιά τῆς· καὶ οἱ φιλόσοφοι εἶπαν: Εἶνε λιγώτερο δύσκολο νὰ ὑπομένει κανεὶς τοὺς πόνους τοῦ ἔρωτα παρὰ νὰ ἐμποδίζει τὸ μάτι του νὰ κυττάζει ἓνα ἀγαπημένον πρᾶμα:—«Ὅποιος δώσει τὴν καρδιά του σὲ ἀπατεῶνα ψυχὴ βάζει τὸ γένι του ἢ τὴν ὑπόληψη του στὰ χέρια ἄλλου. Ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο πού δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξεις δίχως αὐτό, ἂν σοῦ φερθεῖ ἄσχημα, πρέπει νὰ ὑπομένεις. Ἡ ἀντιλόπη, πού ὀδηγείται μ' ἓνα σπάγγο δὲν μπορεῖ νὰ περιορισθεῖ ἀπὸ δῶ ἕως ἐκεῖ.—Μιά μέρα ἐκλεισα συμφωνία μὲ τὴν ἐρωμένη μου· πόσο συχνὰ ἀπὸ τότε ἐζήτησα τὴ συχώρεσίν τῆς! Ἐνας ἐραστής ποτέ του δὲν ἀπαιτεῖ ὄρους ἀπὸ τὴν ἐρωμένη του. Ἀφέθηκα σ' ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε κείνη, εἴτε γιὰ νὰ μὲ φωνάζει μὲ καλωσύνη κοντὰ τῆς, εἴτε γιὰ νὰ μὲ διώξει μὲ δυστροπία, ὅπως ἐνόμιζε καλλίτερα ἢ ἐπειδὴ ἔτσι τὸ ἠθελε γιὰ εὐχαρίστησίν τῆς».

Ἐρώτησαν ἓνα νομομαθὴ καὶ τοῦπαν: Ἄν ἓνας ἄνθρωπος ἐκάθιζε σ' ἓνα ξεχωριστὸ δωμάτιο μὲ μιὰ πεντάμορφη κόρη, κ' ἐκλεισαν οἱ πόρτες καὶ οἱ ὑπηρέτες τῆς πῆγαναι νὰ κοιμηθοῦν, ἢ δὲ ὄρεξη του τὸν κεντοῦσε καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἠδονῆς τὸν ἐκυρίευσεν, ὅπως λέν οἱ Ἄραβες:—Οἱ κουρμάδες ὄριμες κ' ὁ φύλακας προσκαλώντας μας νὰ φάμε,—θὰ ἦταν δυνατόν ἀπὸ σεμνότητα νὰ ξεφύγει τὸν πειρασμό τῆς; Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε. Ἄν ἠμποροῦσε ν' ἀνθῆξει στὰ χὰϊδια τῆς κόρης δὲν θὰ ἀπόφευγε τὸ σκάνδαλο τοῦ συκοφάντη:—«Γιατὶ ὅσο καὶ νᾶνε ἓνας ἄνθρωπος ἀσφαλισμένος ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς ἰδικῆς του σαρκικῆς ἐπιθυμίας, πάλι δὲν μπορεῖ νὰ

γλυτώσει από τὸ κακολόγημα τῶν ἐχθρῶν του»—Εἶνε δυνατόν νὰ ὑποτάξῃς τὸ πάθος σου· ἀλλὰ τὴ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου δὲν μπορεῖς νὰ τὴν περιορίσεις. Μὲ μετάνοια μπορεῖ νὰ ἀποτρέψει τὴν ὀργὴ τοῦ θεοῦ· ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὴ συκοφαντία τῶν ὁμοίων του.»

SAADI

ΜΕΤΑΦΡ. Γ. ΠΟΥΛΑΚΗ

Κ Α Σ Α · Ι · Δ

ΤΟ ΝΥΧΤΙΑΤΙΚΟ ΦΙΛΙ. — Μὲ τὰ δυό μου χέρια πῆρα τὸ κεφάλι τῆς. Καὶ σὰν μέσα σὲ ὕδρια, ἔχυσα τὸ γλυκὸ πιότὸ τοῦ ἔρωτα μου.

Ποῖος θὰ τῷλεγε πὼς ἡ μικροῦλ' αὐτὴ ὕδρια μποροῦσε νὰ χωρέσει τόσον ὕγρὸ ;

Ἡ αὐγὴ πρόβαινε κι ὅλας στὸν οὐρανό, ὅταν ἐχωρίζονταν τὰ χεῖλια μας.

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ. — Ὁ ἀστρονόμος Ἰμπραῖμ εἶνε πολὺ σοφός. Γνωρίζει σὲ ποῦ σημεῖο τ' οὐρανοῦ διευθύνεται κάθε κομήτης μὰ δὲν εἰξεύρει ποῦ σμίγει κάθε βράδυ ἡ γυναῖκα του τὸν ἀγαπητικό τῆς.

ΥΣΤΕΡΑ. — Κοιμότανε στὴν ἀγκαλιά μου. Γιὰ νὰ τὴν προφυλάξω ἀπ' τὴ βραδυάτικη δροσιά, ἔλυσα μὲ προσοχὴ τὰ μαλλιά τῆς στὸ στήθος.

Τριγύρω μας, στὸ χορτάρι, τὰ ζώφια ἕνα-ἕνα ξανάπιαναν τὸ μουσικὸ τραγοῦδι τους.

Αὐτὴ τὴν ὥρα, οἱ μαννάδες νανουρίζανε κι αὐτὲς τὰ μικρά τους κοράσια.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ. — Κ' ἔβλεπα στὰ μάτια σου τὸν τρόμο τῶν παρθένων . . . Τέλος ἐφίλησα τὸ γέλοιο σου.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΗΜΑ. — Εἶταν ὄρθια κοντὰ μου. Τὴν ἐκύταξα ὡς τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς τῆς καὶ τῆς ἔπιασα τὰ χέρια. Σφαλώνοντας τὰ μάτια, μοῦ πρόσφερε τὸ μάγουλο τῆς.

Τὸ διψασμένο ταξειδιωτὴ τὸν ἀρκοῦνε τὰ ὀπωρικά ὅταν ἔχει σιμά του μιὰ βρυσούλα ;

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟ. — Μὲ σηκωμένα τὰ φρύδια καὶ τὸ στόμ' ἀνοιχτὸ ἔβλεπες τὸ ρεῦμα νὰ συνεπαίρνει τὸ φόρεμα σου ποῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια σου.

Πέρασα τὴν ἀκροποταμιά καὶ σοῦ φώναξα : «Χαῖρε, ὦ κόρη τοῦ Μπακίλι ἡ εὐτυχία νάνε πάντα μαζί σου.»

Μοῦ ἀποκρίθηκες : «πὼς εἰμπορῶ νὰ εἶμαι εὐτυχησμένη ; Κύτταξε τὸ φόρεμα μου πάνω στὸ ρεῦμα . . .»

Ὁ ποιητὴς διαλέγει τίς περιστάσεις, καὶ σοῦ εἶπα : «Κόρη τοῦ Μπακίλι, ἡ εὐτυχία νάνε μαζί σου. Ἡ νιότη σου μοιάζει μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα σου ποῦ τὸ σέρνει τὸ ρεῦμα. Κάθε μέρα ἀπομακρύνεται ἀπὸ σένα καὶ κανένα χέρι δὲ θάξερε νὰ τὴν σταματήσει. Μὴ χάνεις τὸν καιρὸ σου κυττάζοντας τὸ νὰ χάνεται. Ἔλα ἐδῶ στὸν ἡσικιο, νὰ σοῦ κάνω ἐγὼ ἕνα φόρεμα ἀπὸ χάϊδια.

ΜΕΤΑΦΡ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΠΑΡΓΑ *

* Κῦττα σχετικὰ στὴ Λογοτεχνικὴ Κίνηση.